

Publicerad 2016-07-02 16:20 av izabella wallin

I bloggar skrev tonåringar – ”vi äger Åkersberga.”

Ensamstående rysk mamma från Stockholm slumområde. Del 8

Det var ljusa sidor i vårt liv enda.

Sonen tränade hockey.

Jag var väldigt stolt över honom.

Han var stolt över sina medaljer.

Jag avslutade min utbildning och fick mera och mera jobb som barnskötare timvikarie.

Jag letade efter fastanställt jobb. Det brukar ta tid medan man kommer på marknad.

Samtidigt jobbade jag som personlig assistent på 30 %.

Min vårdtagare var också min arbetsgivare.

Jag trivdes hos henne.

Hon var intressant person. Vi pratade mycket om livet.

Trots på ständiga konflikter med gänget försökte jag lugna ner mig med tanke att pojkar ofta slåss.

På SOC sa till mig att de jobbar med min situation fast de har tystnadsplikt och inte skyldiga att rapportera mig om vad de gör.

Senare visades att SOC gjorde absolut ingenting åt vår situation.

Tonåringar fick inte en enda samtal efter övergrepp på sonen.

Samtidigt skrivs massor i lokal tidning fast med små notiser att tonåringar terroriserade Åkersberga.

De åkte rund och dragit små barn i bilar lockar de med godis, rånade och misshandlade.

Tonåringar profilerade på invandrare.

Deras föräldrar satt på krogar och pratade stolt om sina ungar.

I bloggar skrev tonåringar – ”vi äger Åkersberga.”

När jag närmar mig till mest dramatisk punkt av vår historia allt vad jag minns känns så tydligt.

Sedan, när det händer med oss – när katastrofen har hänt allt blev som suddat, som vi hamnade i damm med smutsigt vatten.

Några månader innan dess kom sonen från fritids helt chockat och berättade att han var anfallen på väg hem men allt slutades bra. Någon räddade honom.

Han kunde inte berätta var det har hänt.

Jag frågade Söraskolans personal.

Alla, som vanlig, nekade kännedom.

Bara några veckor innan våldtäkt var jag kallat på möte på Täby HAB igen.

utbildnings chef olaglig pressade mig igen med krav medicinera sonen och skicka honom till boende lång hemifrån till Södertälje.

Närvarade var samma som tidigare + sonens lärare Susanne.

Protokollen om detta möte har jag kvar som alla andra dokumentär i samband med sonens ärende.

Ibland känns att en av orsaker av denna våldtäkt var extrem medel att tvinga mig skicka sonen till detta boende.

Några år senare var en artikel om detta boende i Södertälje där barn var utsatta för permanent övergrepp.

<http://www.dn.se/sthlm/kritik-mot-antroposofiska-hem>

Vilken riktigt funktion hade detta boende kan man bara tänka.